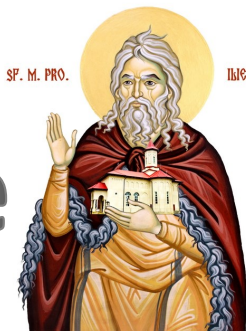

Speranța

Sfântului Ilie

Foaie săptămânală a Parohiei Sf. Ilie cartier
Speranța din Piatra-Neamț

Întâmpinarea Domnului (2 februarie)

Apostolul sărbătorii ne aduce aminte că "cel mai mic se binecuvintează de cel mai mare". Nu este vorba de o ierarhie, ca într-o instituție omenească, unde subalternul se află sub superiorul lui, sau în codul bunelor maniere, unde cel mai mic salută pe cel mai în vârstă, dar așteaptă pe acela să binevoiască a-i întinde mâna dacă respectivul vrea să i-o strângă.

Ierarhia duhovnicească înseamnă că cel mai aproape de Dumnezeu, în cunoștință și lucrare, are ce să ofere celui mai departe de El. De aceea salutăm pe preoți și monahi/monahii, iar aceștia răspund cu binecuvântarea "Doamne ajută", de aceea ne plecăm capul sub mâna lor, ca din lucrarea și harul lor să treacă și asupra noastră. Îngenunchem sub epitrahilul preotului ca să fim acoperiți de harul lucrător prin el, să fim încălziți de Duhul Sfânt și luminați ca sub o lampă de lumina aflătoare într-înșii. Chiar și când respectivii nu sunt vrednici de respectul nostru,

pentru credința și smerenia noastră, lucrează Dumnezeu.

Sf. Evanghelie ne aduce aminte de momentul când la 40 de zile de la naștere, Mântuitorul, ca întâiul născut al familiei, a fost adus la templu ca să fie dedicat lui Dumnezeu, apoi răscumpărat printr-o jertfă simbolică, două turturele sau doi pui de porumbel. Acolo a fost întâmpinat de Dreptul Simeon și de Proorocița Ana, doi oameni în vârstă și sfinți ai timpului lor, care s-au bucurat nespuse că au avut parte de binecuvântarea de a apuca să-L vadă pe Mesia-Hristos în timpul vieții lor. Luându-L în brațe, au rostit profeții despre prunc tuturor celor care erau și ei interesați de venirea lui Mesia pe pământ. Biserica îi pomenește pe cei doi în calendar, la 3 februarie.

Astăzi, la 40 de zile, orice prunc se aduce la biserică și este închinat de preot la icoane, fiind așezat din acel moment alături de sfinți și de credincioșii acelei parohii, în calitate de creștin nebotezat. La 8 zile, pruncul fusese închinat doar Mântuitorului și Maicii Sale, la icoane, acasă ori în pridvorul bisericii. Acum este introdus în pronaos și în naos, între credincioși și sfinți, pregătindu-se pentru Botez.

Pentru creștinii maturi, această sărbătoare arată că avem de viețuit mulți ani într-o curăție și rugăciune, în biserică, pentru a ajunge de la primirea Domnului Hristos și a Duhului Sfânt în mod tainic, la Botez și Mirungere, la cea

simțită, conștientizată, cu roade vizibile și pentru noi, și pentru cei din jur, moment în care avem mare nădejde că această cunoștință și simțire le vom primi deplin în împărăția lui Dumnezeu.

Atunci simțim că ar fi o ușurare să ne eliberăm de trup, să intrăm în lumina unei noi etape în viața noastră. Atunci ne bucurăm că pentru noi, Hristos a însemnat ridicare, înălțare, și plângem pe cei pentru care a fost poticneală, piedică și cădere. Atunci se vede cine este creștin, dintru adâncul cugetului, al inimii, și cine numai din vârful buzelor.

Ne dăm seama la această sărbătoare că nu ne putem bate joc de nicio etapă din viața noastră, cu gând că ne pocăim mai târziu, că recuperăm cumva, trebuie să creștem și noi, cum scrie în Evanghelie, duhovnicește, să ne întărim cu duhul, să avem acel duh drept și stăpânitor din Psalmul 50, să ne înțeleptăm din toate experiențele prin care ne trece Dumnezeu, ca harul Lui să fie și să rămână asupra noastră.

Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zaheu)

În pregătirea Evangheliei, **Apostolul** vorbește despre cum primește mila lui Dumnezeu un creștin, pentru care harul lucrează altfel, mai apăsător și mai profund decât ca pentru un necredincios. Mai exact, Sf. Pavel îndeamnă pe Sf.

Timotei, tânărul său ucenic, să nu fie nepăsător față de harul primit, ci să-l conștientizeze, să lucreze neobosit, să crească în cunoștință, să rabde și să se lupte duhovnicește, să se vadă de toți cum se face curat și plin de dragoste, cum progresează în har și astfel lumea să-l urmeze, să-l asculte, în ciuda tinereții.

Într-adevăr, Sfinții Părinți spun că pe un om curat și plin de har, oamenii îl ascultă chiar și când nu vor, adică atunci când păcatul din ei ar vrea să se împotrivescă. Este valabil și pentru credincioși, nu doar pentru preoți, căci toți avem acasă soți/soții, copii și alte persoane în fața cărora ne vedem adesea neputincioși cu cuvântul.

Sf. Evanghelie ni-l arată pe Zaheu, mai marele vameșilor din Ierihon, ahtiat după bani și urât pentru corupția sa și pentru slujirea adusă cotropitorilor romani, cum se înmoaie sub dragostea și cinstea nemeritată pe care i-o acordă Mântuitorul. La această dragoste și cinste nemeritată, el răspunde cu pocăință publică, după care primește iertarea păcatelor și ajunge ucenic al Domnului și apoi chiar episcop al Bisericii.

Păcatul nu te lasă în pace, oricât ai poza în lume că ești fericit, de aceea Zaheu, în mod conștient ca să se convingă pe sine că toți rabinii sunt la fel, indiferent de reputație, inconștient căutând liniște și vindecare

sufletească, urcă într-un frunzos sicomor, un fel de dud. Mântuitorul îl vede și se autoinvită în casa și viața lui, iar Zaheu, ca să închidă gura celor care-L huleau pe Domnul, dar și ca să răspundă la dragostea Lui, face mărturisire publică, se leapădă de iubirea de argint, se smerește—căci a întoarce împătrit era canonul poruncit de Moise tâlharilor— și în schimb găsește mântuirea.

Auzim această Evanghelie când ni se sfințete casa, ca să înțelegem că primim de fapt de Domnul într-însa, nu doar pe preot și pe rudeniile invitate la masă. Ne înnoim cu toții dorința și hotărârea de a fi mai conștienți de harul pe care îl avem, în calitate de creștini, și a-l înmulți, lucrându-l. Ne hotărâm să recunoaștem și să mulțumim prin pocăință la câtă dragoste și îngăduință ne arată Domnul. Ne aducem aminte că L-am primit la Botez, la primirea Sf. Împărtășanii, la luarea aghesmei mari, că de atâtea ori ne-am împăcat la Mărturisire, dar încă nu ne-am pocăit cu adevărat.

Bunătatea, îngăduința, îndelunga răbdare a lui Dumnezeu îndeamnă la pocăință, spune Sf. Apostol Pavel. Fără a ne curăți cu adevărat, în profunzime, fără a ne schimba viața, fără a fi o familie unită cu Domnul, în Biserică, nu Îi vom vedea fața, nu vom locui în Rai, în loc să-L vedem și să ne bucurăm de El, Îl vom privi scurt ca judecător și ne vom scufunda în întunericul și în suferința ladului, chinuiți de păcatele noastre, de tovărășia altor

păcătoși și de vrăjmașii cei întunecați, îndurând cu greu o realitate pentru care nu ne-am pregătit.

Bunul-simț duhovnicesc, educația creștinească, sensibilitatea la cele sfinte, conștiința celor nevăzute dar lucrătoare în viața aceasta, smerenia și ascultarea, pentru care vine harul, toate se lucrează, se dobândesc în timp, în etape, mai repede sau mai greoi, după cât de învârtoșați și de leneși suntem, după cât ne simțim mai iubiți și mai răsplătiți de patimi decât de Dumnezeu.

Să nu ne lenevim, să nu mai așteptăm, altfel, când ajungem dincolo, o să simțim ca pe o mare durere ruperea de patimile trupești, ca pe o mare apăsare lipsa timpului de pocăință, ca pe o durere sfâșietoare viețuirea în întuneric, știind câtă lumină și fericire se găsesc în afara lui. Pe acest pământ, dacă nu reușim să ne deschidem ochiul sufletului, asemenea sfinților, trebuie măcar să ne pregătim, așa pe orbește, pentru cele care ne așteaptă în vecinătatea lui Dumnezeu, în ceruri, ca după șocul ruperii de trup și vederii acelor, să reușim totuși să ne adaptăm lor, să ne bucurăm de ele și să fim fericiți alături de Dumnezeu.

Sf. Isidor Pelusiotul, pomenit la 4 februarie, învăța că până și piatra este spartă, în timp, de picăturile de apă. Și noi, împietriții, stăm sub picăturile apei celei vii, nădăjduind în vremea spargerii învârtoșării inimii noastre.

Sf. Varsanufie cel Mare, pomenit la 6 februarie, spunea: "Este semn bun că ai necazuri; oare nu știi că, atunci când cineva cere părinților să se roage pentru el sau stăruie către Dumnezeu să-i dea ajutor, necazurile și ispitele i se înmulțesc, spre a fi pus la încercare?" Adică atunci când cineva se roagă pentru noi, sau noi pentru altul, primul efect s-ar putea să fie o mai mare tulburare, dar după aceea va veni ușurarea și rezolvarea problemei, așa cum este de folos.

Tot la 6 februarie pomenim pe **Sf. Fotie, Patriarhul Constantinopolului**, cel care a spus că nu este semn de mai mare prietenie pe care să-l arătăm cuiva decât să-i spunem adevărul. Aceasta nu înseamnă să-l trântim în față, nici să-l diluăm prin prea multă diplomație încât să riscăm a nu fi înțeleși, dar a ne strădui să oferim realitatea, sinceritatea, adevărul, poate reprezenta cel mai mare bine, chiar dacă primitorul, fiind rănit în păcatele sale de vorbele noastre, s-ar putea să nu ne fie pe moment prea recunoscător. Aceasta este valabil pentru prieteni, apropiați, nu pentru străini, față de care putem păstra tăcerea și pentru care ne putem ruga în gând să primească înțelepciune, iar noi să avem răbdare cu ei.

Sf. Petru Damaschinul, prăznuit la 9 februarie, arată și cum trebui de multe ori să nu ne repezim a da sfaturi și a învăța pe alții: "Căci cel ce vrea să îndrume sau să dea vreun

sfat cuiva sau să-i aducă aminte de ceva, cum zice Scărarul, e dator mai întâi să se curățească (pe sine) de patimi, ca să cunoască în chip nemincinos scopul lui Dumnezeu și starea celui ce cere de la el cuvânt. Fiindcă nu tuturor li se potrivește același leac, chiar dacă neputința este poate aceeași. Pe urmă să se încredințeze de la cel care cere sfat, dacă face aceasta din faptul că e supus cu trup și suflet, sau se roagă de la sine cu căldura credinței și caută sfat, fără să-l aducă dascălul la aceasta, sau dimpotrivă îl silește fără altă trebuință decât a se preface că e dornic să audă un sfat. Iar acestea s-au zis nu ca să ne oprim de a sfătui pe cei ce vin la noi, supuși și cu credință tare, mai ales când suntem nepătimitori, ci ca să nu învățăm cu înfumurare, din slavă deșartă, cum o facem când suntem încă pătimiși, pe cei ce nu vor să asculte cu lucrul și din credință fierbinte. Căci noi ne pomenim dând drumul cuvântului, prin aceea că ne închipuim că avem o cunoștință mai presus de alții. Și de fapt cu cât suntem mai vinovați, cu atât socotim că avem mai multă slobozenie. Pe când sfinții, cu cât sunt mai aproape de Dumnezeu, cu atât se țin pe ei mai păcătoși, zice Sfântul Dorotei."

La 7 februarie pomenim pe Sf. Partenie, episcopul Lampsacului, izbăvitorul de cancer.

S-au strâns 7845 lei pentru candelabru.